

ΑΛΛΟΤΙΝΑ ΚΙ ΑΛΛΟΚΟΣΜΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΡΑΒΙΑ

Ταξιδευτής κι όνειρευτής στοῦ Χάρου τὸ καράβι
μὰ νύχτα βρέθηκα ζοφὴ γιὰ πάντα πρὶν ποντίσω.
Κλαῖν οἱ νεκροὶ κι ἀντιλαοῦν τὸ θρῆνο κούφιοι οἱ κάβου:
Καραβοκύρη, σπλάγγνος, φῶς, ὦ πᾶμε, ὦ γύρνα πίσω!

Ψηλάρμενο ἡλιοκύβερο στὸ μαῦρο σοροκάλι
τ' ὀρθόπλωρο ἀντιπέρναγε τῆς ζήσης τρεχαντήρι.
Κι ἔσμιγε ἀνάερα τῶν νεκρῶν τὸ μάταιο παρακάλι
τῶν ζωντανῶν τ' ὀλόχαρο: Μπρός, μπρός, καραβοκύρη!

Κι ὁ Χάρος μ' ἓνα κίτρινο χαμόγελο στὰ χεῖλη
στὸ δοιάκι δίπλα, ἀσάλευτος, σουφρώνοντας τὰ φρύδια:
Τί μπρός καὶ πίσω νείρουνται καὶ μύρουνται σὰ σκύλοι,
δὲ βλέπουν τάχα πὼς κι οἱ δυὸ νερὰ ἀλωνίζου με ἴδια;

Γ. ΔΕΛΗΣ